

Rotlle núm. TSJP 000051/2019
Causa núm. 6000147/2018

AUTE 54-2019

PARTS:

Apel·lant: Sr. H. A. O. S.
Advocat: Sr. R. G. F.

Apel·lat: MINISTERI FISCAL

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President: Sr. Yves PICOD
Magistrats: Sra. Marie CONTE
Sra. Fátima RAMÍREZ SOUTO (Ponent)

Andorra la Vella, a quatre de juny de dos mil dinou.

En el recurs d'apel·lació interposat contra el aute de data 15 de maig de 2019 dictat pel Tribunal de Corts en la causa núm. 6000147/2018. Els components del Tribunal Superior de Justícia expressats al marge s'han constituït per a la vista i decisió, és ponent la **Sra. Fátima RAMÍREZ SOUTO**.

ANTECEDENTS DE FET

I.-RESULTANT: Que per Aute de data 15 de maig de 2019 es decretava la presó provisional d' H. A. O. S. i s'ordenava el seu ingrés al centre penitenciari.

II.-RESULTANT: Que contra l'esmentat Aute interposà recurs d'apel·lació la representació d' H. A. O. S. en data 22 de maig de 2019.

III.-RESULTANT: Que del recurs se n'ha donat trasllat al Ministeri Fiscal, el qual per informe de data 30 de maig de 2019, s'oposa al recurs interposat i interessa la confirmació del Aute impugnat.

FONAMENTS DE DRET

I.-CONSIDERANT: que la representació de H. A. O. S. impugna la decisió del Tribunal de Corts de decretar la seva presó provisional al·legant, com a primer motiu d'impugnació, la seva manca de competència per a acordar-la en base a l'article 198 del Codi de procediment penal.

És cert que aquest article atribueix al tribunal competent per conèixer del recurs d'apel·lació contra la sentència dictada pel Tribunal de Corts la competència per a modificar, d'ofici o a instància de part, la situació personal del condemnat.

En el cas examinat, la petició formulada pel Ministeri Fiscal per modificar la situació personal del recurrent i acordar la seva presó provisional va ser presentada amb el recurs d'apel·lació contra la sentència quan, lògicament, la causa encara no s'havia remès al Tribunal Superior de Justícia, el que fa que la competència per a resoldre la petició del Ministeri Fiscal fos del Tribunal de Corts i no d'aquest Tribunal Superior de Justícia.

II.- CONSIDERANT: que en el segon motiu d'impugnació es denuncia el defecte de motivació en què incorre la resolució recorreguda, amb vulneració del dret a la jurisdicció de l'article 10 de la Constitució en la seva basant del dret a obtenir una resolució judicial fonamentada en Dret, ja que decreta la presó provisional del recurrent sense establir en quin dels motius prevists a l'article 103 del Codi de procediment penal la fonamenta i sense que les causes que es prenen en consideració per adoptar la mesura siguin algunes de les legalment establertes.

El recurs ha de ser estimat.

Per a que la motivació de la resolució judicial que acorda la privació de la llibertat d'una persona es consideri suficient i raonable cal que sigui el resultat de la ponderació dels interessos en joc (la llibertat de la persona d'una banda i la finalitat que es persegueix amb la mesura), i que aquesta ponderació no sigui arbitrària, en el sentit que resulti d'acord amb les pautes del normal raonament lògic i especialment amb les finalitats que justifiquen la presó provisional.

Aquesta exigència de motivació requereix que constin en la resolució els elements que permetin apreciar que s'ha efectuat la ponderació

requerida pel judici de proporcionalitat, expressant el pressupost de la presó provisional i la finalitat legítima perseguida.

La insuficiència o falta de motivació queda compresa en la infracció substantiva del dret a la llibertat reconegut a l'article 9.1 de la Constitució, ja que l'absència de fonamentació de les resolucions que restringeixen drets fonamentals vulnera el propi dret fonamental substantiu i no només el dret a la jurisdicció, per la qual cosa la obligació de motivar les resolucions judicials que acorden l'adopció o la continuïtat de la presó provisional ha de ser molt rigorosa.

Existeix, en conseqüència un deure reforçat de motivació per afectar la resolució a un dret fonamental substantiu que només es pot considerar respectat si la resolució judicial que el limita està degudament fonamentada.

En el cas enjudiciat la resolució que decreta la presó provisional del recurrent no està suficient i raonablement motivada, perquè ni indica en quin dels motius taxats de l'article 103 del Codi de procediment penal fonamenta la mesura ni les causes en les què sustenta la seva procedència tenen encaix en algun d'aquets motius.

Així es fa una referència genèrica a l'article 103 del Codi de procediment penal per a dir que la presó provisional es pot acordar pel tribunal per qualsevol dels motius que preveu aquest article, sense necessitat de que sigui algun dels que va considerar concurrents el Batlle de instància.

Després s'exposa que la presó provisional del recurrent resulta necessària i proporcionada perquè ha estat condemnat mitjançant Ordenança Penal per fets comesos després d'haver quedat en llibertat, constitutius del delictes menor de conducció de vehicle automòbil en un estat del qual es derivi un perill concret per a la vida o la salut de les persones, a causa del consum de drogues o substàncies anàlogues, pel delictes de consum de cocaïna en lloc públic i per la contravenció penal continuada de consum de cànnabis o similar i *“això evidencia de la seva part una total falta de consciència i reflexió sobre el significat de la sentència que el condemnà, tot i que hagi estat recorreguda per aquest”*.

Aquesta falta de consciència i de reflexió pel recurrent sobre el significat de la sentència no constitueix cap del motius previst a l'article 103

del Codi de procediment penal, i si el que es vol dir és que la condemna, tot i no ser ferma, no ha actuat com element de dissuasió per a la comissió de nous delictes, aquesta circumstància tampoc constitueix motiu legal per a decretar la presó provisional.

El que sí constitueix un motiu legal és la necessitat d'evitar la reiteració delictiva –article 103.4 del Codi de procediment penal-, que és el que el Ministeri Fiscal considerava que concorria, però la resolució recorreguda ni el menciona ni pot deduir-se només del fet d'haver tornat a delinquir, perquè la existència del risc de reiteració delictiva exigeix que es faci un pronòstic motivat de comportament futur respecte a la probabilitat de tornar a delinquir en cas de continuar en llibertat, judici probabilístic que no es fa en la resolució recorreguda.

Finalment, la referència que es fa als períodes màxims de duració de la presó provisional és aliena a la motivació de la seva procedència.

III.-CONSIDERANT: Com diu la part recurrent el Tribunal Constitucional –STC 20-12-2016 en la causa 206-22-RE- en matèria de presó provisional, ha establert que la motivació de les resolucions que limiten la llibertat ha de ser efectiva, clara i explícita per tal que sigui comprensible, sense que sigui admissible la motivació implícita, i aquestes característiques no les compleix la resolució recorreguda.

El defecte de motivació en l'adopció de la presó provisional determina la vulneració del dret a la jurisdicció del recurrent però també la vulneració del dret a la llibertat raó per la qual el recurrent ha de ser restablert en el seu dret i per tant la resolució recorreguda ha de ser revocada.

IV.- CONSIDERANT: que es declaren d'ofici les costes del recurs.

Vistes la Constitució, El Codi Penal, el Codi de Procediment Penal, la jurisprudència d'aplicació, i altres fonts del Dret del Principat d'Andorra,

DECISIÓN

La Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, en nom del poble andorrà, decideix:

1.- ESTIMAR el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal d' H. A. O. S. contra el aute de data 15 de maig de 2019 dictat pel Tribunal de Corts.

2.- REVOCAR íntegrament el referit aute i **ACORDAR** la llibertat provisional d' H. A. O. S., amb la obligació "apud-acta" de comparèixer per davant d'aquest Tribunal quantes vegades sigui citat.

3.- Declarar d'ofici les costes del recurs.

Aquest aute és ferm i executiu.

Així, per aquesta nostra resolució, definitivament jutjant, ho manem i signem